

ZIEKE DOUGLASDENNEN

DOOR

M. DE KONING

Een artikel over een nieuwen Douglasvijand in het Bulletin de la Soc. for. de Belgique (Sept. '27) geeft te denken.

Voor een 25-tal jaren werd over ziekten in Douglasdennen weinig gesproken. Het heette alleen, dat enkele malen eene *Botrytis*-soort de twijgen van dezen exoot deden afsterven, maar verder ging hij vrij uit.

Daarna kwamen berichten over het optreden van eene andere zwam en wel van *Phoma*, die nagenoeg dezelfde schade deed als de vorige.

Omstreeks 1920 ontdekte ik dat de dorre twijggpunten van Douglas veroorzaakt werden door vreterij van het snuitkevertje *Strophosomus coryli*. Of ik hiervan de primeur heb gehad, weet ik niet, maar zeker is het, dat het insect geregeld knagend aan Douglas kan worden gevonden.

Toen troffen we *Trametes radiciperda*, de wortelzwam aan Douglasdennen. En daar we deze houtsoort soms gebruikten voor inplanting van gaten in dennenbosschen door wortelzwam ontstaan, was het niet van belang ontbloom te weten dat onze Amerikaan ook door den „dennenmoorder” kan worden aangetast.

In 1913 kwam uit Amerika in Engeland een wolluis, *Chermes Cooleyi*, die zeer geneigd was, zich op de daar aanwezige Douglasdennen te nestelen, dit in Amerika trouwens reeds lang deed ¹⁾.

Toen Dr. DE HOOGH zijne onderzoekingen omtrent den groei der Douglasdennen in Nederland deed, in 1923, vond hij op verschillende plaatsen o.a. bij Kootwijk en op Nieuw-Soerel beschadigingen door *Dermatea eucrita*, een zwam die kankerachtige verwondingen aan de stammen veroorzaakt.

En thans lezen we in bovengenoemd tijdschrift dat de zwam *Rhabdocline pseudotsugae* Syd., die de naalden aantast, sedert 1922 optreedt in Engeland.

Deze zwam is wijd verbreid in Noord-Amerika. Amerika begint ons dus na zijne mooie dennen ook hunne vijanden te sturen.

Rhabdocline is een ascomyceet, die bruine vlekken op de naalden veroorzaakt en die men tegen December kan waarnemen.

¹⁾ Zie Tijdschrift der Nederl. Heide-Mij. Jaarg. 1925, afl. 9.

Tegen Maart beginnen zich binnen in de naald de apotheciën te vormen, ze zijn rijp in Mei, zoodat de ascosporen dan los komen. Dan barst de epidermis van het blad open en worden de apotheciën zichtbaar. Bij vochtig weer beschermt de gebarsten opperhuid de sporen, bij droog weer laat zij ze door.

De ascosporen zijn 6—10 mikron breed en 17—21 mikron lang, aan beide zijden afgerond, in het midden iets ingesnoerd en in rijpen toestand door een vrij dikke geleilaag omgeven.

In de Noord-Amerikaansche bosschen komt de zwam veel voor. Volgens WILSON wordt de blauwe Douglas meer aangetast dan de groene, waarop de ziekte weinig voorkomt.

De besmetting vindt plaats op de jonge naalden, tijdens de Lente. Tegen het einde des jaars ziet men de gevolgen.

Het meest treft men de ziekte aan in kweekerijen en in niet gemengd bosch van hoogstens 30 jaar en dan vooral na een natten Zomer.

In de kweekerijen heeft men de ziekte met goed gevolg bestreden door besproeiing met Bordeauxsche pap.